

UCHWAŁA NR XXI/154/2020
RADY MIEJSKIEJ W BIAŁYM BORZE
z dnia 23 października 2020 r.

w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie skargi Prokuratora Rejonowego w Szczecinku

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r., poz. 713) oraz art. 54 § 1 i 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.)

Rada Miejska w Białym Borze uchwala, co następuje:

§ 1. Postanawia się przekazać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie skargę Prokuratora Rejonowego w Szczecinku z dnia 20.08.2020 r. sygnatura akt. Pr Pa 75.2020 na uchwałę Rady Miejskiej w Białym Borze Nr VIII/60/2015 z dnia 29 lipca 2015 r. w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Biały Bór (Dz.U. Woj. Zach. poz. 3330 dnia 31 sierpnia 2015r.) oraz uchwały zmieniające tj. Uchwałę Nr XI/96/2015 z 30 grudnia 2015r. (Dz.U. Woj. Zach. poz. 559 dnia 2 lutego 2016r.), Uchwałę Nr XXX/223/2017 z dnia 31 maja 2017r. (Dz.Urż.Woj. Zach. poz. 2885 dnia 30 czerwca 2017r.). Data wpływu skargi do Urzędu Miejskiego w Białym Borze 02.09.2020 r., za pośrednictwem WSA w Szczecinie (Sygn. akt II DK/Sz58/20).

§ 2. Udziela się odpowiedzi na skargę, o której mowa w § 1, stanowiącą załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3. Upoważnia się Burmistrza Białego Boru do:

- 1) przekazania skargi, o której mowa w § 1 wraz z odpowiedzią na skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie;
- 2) reprezentowania Rady Miejskiej w Białym Borze przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Szczecinie z prawem do udzielenia pełnomocnictwa do reprezentowania Rady Miejskiej w Białym Borze.

§ 4. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Białego Boru.

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

RADA MIEJSKA
w Białym Borze
woj. Zachodniopomorskie

Przewodniczący Rady
Szydywar
Włodzimierz Szydywar

Załącznik do uchwały NR XXI/154/2020
Rady Miejskiej w Białym Borze
z dnia 23 października 2020 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie
ul. Staromłyńska 10
70-899 Szczecin

Skarżący: Prokurator Rejonowy w Szczecinku
ul. Mickiewicza 16
78-400 Szczecinek

Organ: Rada Miejska w Białym Borze
ul. Słupska 10
78-425 Białły Bór

Odpowiedź na skargę

z dnia 20.08.2020 r. sygnatura akt Pr Pa 75.2020 na Uchwałę Rady Miejskiej w Białym Borze Nr VIII/60/2015 z dnia 29 lipca 2015 r. w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Białły Bór (Dz. U. Woj. Zach. poz. 3330 dnia 31 sierpnia 2015r.) oraz uchwały zmieniające tj. Uchwałę Nr XI/96/2015 z 30 grudnia 2015r. (Dz. U. Woj. Zach. poz. 559 dnia 2 lutego 2016r.) i Uchwałę Nr XXX/223/2017 z dnia 31 maja 2017r. (Dz. Urz. Woj. Zach. poz. 2885 dnia 30 czerwca 2017r.).

W odpowiedzi na skargę Prokuratora Rejonowego w Szczecinku z dnia 20.08.2020 r. sygnatura akt Pr Pa 75.2020 na Uchwałę Rady Miejskiej w Białym Borze Nr VIII/60/2015 z dnia 29 lipca 2015r. w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Białły Bór (Dz. U. Woj. Zach. poz. 3330 dnia 31 sierpnia 2015r.) oraz uchwały zmieniające tj. Uchwałę Nr XI/96/2015 z 30 grudnia 2015r. (Dz. U. Woj. Zach. poz. 559 dnia 2 lutego 2016r.) i Uchwałę Nr XXX/223/2017 z dnia 31 maja 2017r. (Dz. U. Woj. Zach. poz. 2885 dnia 30 czerwca 2017r.), na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019, poz. 2325 z późn. zm.), Rada Miejska w Białym Borze przekazuje przedmiotową skargę wraz z aktami sprawy oraz wnosi o oddalenie skargi w całości.

Uzasadnienie

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Szczecinku w skardze z dnia 20.08.2020 r. sygnatura akt Pr Pa 75.2020 skierowanej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie wniósł o stwierdzenie nieważności uchwał: Nr VIII/60/2015 z dnia 29 lipca 2015 r. w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Białły Bór (Dz. U. Woj. Zach. poz. 3330 dnia 31 sierpnia 2015r.) oraz uchwały zmieniającej Nr XI/96/2015 z 30 grudnia 2015r. (Dz. U. Woj. Zach. poz. 559 dnia 2 lutego 2016r.) i Uchwały Nr XXX/223/2017 z dnia 31 maja 2017r. (Dz. U. Woj. Zach. poz. 2885 dnia 30 czerwca 2017r.) zaskarżając wyżej oznaczone uchwały w całości, zarzucając wyżej oznaczonej uchwale naruszenie:

1. nałożenie 4 ust. 1-3 Regulaminu na właścicieli nieruchomości obowiązku uprzątnięcia niezwłocznie po ustaniu opadów błota, śniegu, lodu oraz innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, przy czym za taki chodnik uznaje się wydzieloną część drogi publicznej służącą do ruchu pieszego, położoną bezpośrednio przy granicy nieruchomości,

przy jednoczesnym określeniu miejsca usunięcia odpadów jako niepowodującego zakłóceń w ruchu pieszych i pojazdów oraz umożliwiającego ich zabranie przez gminę lub upoważnione służby.

2. nałożenie na właścicieli nieruchomości w 6 ust. 3 Regulaminu dodatkowych obowiązków poprzez ustawienie pojemników w sposób nie powodujący uciążliwości i utrudnień dla mieszkańców sąsiednich nieruchomości i osób trzecich.

3. nałożenie w 13 ust. 1 - 4 Regulaminu na utrzymujących zwierzęta domowe, a w szczególności psy m.in. dodatkowo obowiązków wyprowadzania psa w miejsca publiczne tylko w obroży i na smyczy, a w przypadku psa rasy uznawanej na podstawie odrębnych przepisów za agresywną lub w inny sposób zagrażającego otoczeniu również w kagańcu, a nadto obowiązku do sprawowania nad zwierzętami domowymi opieki w taki sposób, aby zwierzęta nie zakłócały spokoju i nie stanowiły zagrożenia oraz uciążliwości dla otoczenia.

4. przekroczenie upoważnienia ustawowego oraz powtórzenie istniejących regulacji prawnych w SS 14 ust. 2 lit. b i d Regulaminu przez sformułowanie w odniesieniu do adresatów tych norm prawnych, iż są oni zobowiązani nie dopuszczać do powstawania wobec osób trzecich uciążliwości takich jak hałas, odór oraz nakazu usuwania na ulicach, placach i innych miejscach publicznych odchodów zwierząt, karmy, ściółki.

5. przekroczenie upoważnienia ustawowego w 15 ust. 1 i 2 Regulaminu i sprzeczne z prawem wyznaczenie obszaru obowiązkowej deratyzacji oraz nałożenie na podmioty prywatne właścicieli nieruchomości na terenie gminy Biały Bór obowiązku przeprowadzenia deratyzacji dwa razy w roku, jak i określenie w 15 ust. 2, iż w przypadku wystąpienia populacji gryzoni stwarzającej zagrożenie sanitarne dodatkowe terminy deratyzacji podane zostaną do publicznej wiadomości w drodze obwieszczenia Burmistrza Białego Boru.

Rada Miejska w Białym Borze nie zgadza się z wyżej wymienionymi zarzutami skarżącego Prokuratora z następujących niżej wymienionych przyczyn i powodów.

W pierwszej kolejności wyjaśnić należy czym jest akt prawa miejscowego oraz jaki jest jego cel, a następnie jakie dobra prawem chronione mogą być objęte aktem prawa miejscowego oraz w jakich sytuacjach.

Uchwalenia aktu prawa miejscowego zawierającego normy generalne i abstrakcyjne adresowane do nieograniczonego kręgu adresatów na określonym obszarze musi istnieć wyraźne upoważnienie ustawowe przyznające taką szczególną kompetencję prawotwórczą oraz jej zakres przedmiotowy przyznany takim szczególnym upoważnieniem ustawowym na rzecz oznaczonego organu. Takie uprawnienia prawotwórcze w odniesieniu do gmin znaleźć można przede wszystkim w ustawie ustrojowej o samorządzie gminnym, jak i ustawie związanej z funkcjonowaniem gmin, tj. np. ustawie o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. I tak, zgodnie z art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, na podstawie upoważnień ustawowych, gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy.

Na podstawie w/w ustawy organy gminy mogą wydawać akty prawa miejscowego w zakresie:

- 1) wewnętrznego ustroju gminy oraz jednostek pomocniczych;
- 2) organizacji urzędów i instytucji gminnych;
- 3) zasad zarządu mieniem gminy;
- 4) zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej.

Ponadto w zakresie nieuregulowanym w odrębnych ustawach lub innych przepisach powszechnie obowiązujących rada gminy może wydawać przepisy porządkowe, jeżeli jest to niezbędne dla ochrony życia lub zdrowia obywateli oraz dla zapewnienia porządku, spokoju i bezpieczeństwa publicznego.

Natomiast zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, rada gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, uchwała regulamin utrzymania czystości i porządku obowiązujący na terenie gminy, zwany dalej "Regulaminem", a taki Regulamin zgodnie z cyt. przepisem jest aktem prawa miejscowego.

Zaskarżone zapisy uchwały nie zostały zakwestionowane przez organ nadzoru w trybie art.91 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym, co oznacza, że Wojewoda Zachodniopomorski nie dopatrzył się naruszenia przepisów prawa w wydanym akcie. Powoływane przez skarżącego orzeczenia sądów administracyjnych celem poparcia tezy o niezgodności z prawem niektórych zapisów uchwały, nie mogą mieć przesądzającego znaczenia, bowiem zgodnie z art.153 ustawy z dnia 30-08-2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu są wiążące w konkretnej sprawie wobec stron tego postępowania oraz wobec sądów, o ile stan prawny nie uległ zmianie.

Ustęp 2 powołanego przepisu wskazuje zaś szczegółowo materię o charakterze obligatoryjnym, jaka musi być uregulowana w każdym Regulaminie, natomiast ust. 2a materię o charakterze fakultatywnym, jaka może być, ale nie musi być objęta Regulaminem stanowiącym akt prawa miejscowego. Obie wskazane wyżej ustawy zawierają więc szczególne normy kompetencyjne w zakresie stanowienia aktów prawa miejscowego, przy czym wskazać należy, że art. 4 ust. 2 precyzyjnie i enumeratywnie określa obligatoryjną materię, która powinna być uregulowana aktem prawa miejscowego przez każdą gminę. Wśród tych szczegółowo określonych obligatoryjnych kwestii znajduje się wymóg ustawowy określenia obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. A zatem art. 4 ust. 2 pkt 6 cyt. ustawy wyraźnie określa nie tylko zakres upoważnienia ustawowego do wydania aktu prawa miejscowego, ale i przede wszystkim cel, jaki ten akt prawa miejscowego w tak określonym zakresie ma zapewnić i realizować.

Organ stanął na stanowisku, że zawarte w § 4 ust.1-3 Regulaminu na właścicieli nieruchomości obowiązku uprzątnięcia niezwłocznie po ustaniu opadów błota, śniegu, lodu oraz innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, przy czym za taki chodnik uznaje się wydzieloną część drogi publicznej służącą do ruchu pieszego, położoną bezpośrednio przy granicy nieruchomości, przy jednoczesnym określeniu miejsca usunięcia odpadów jako nie powodującego zakłóceń w ruchu pieszych i pojazdów oraz umożliwiającego ich zabranie przez gminę lub upoważnione służby nie przekracza poza upoważnienie ustawowe, lecz stanowi jedynie uszczegółowienie regulacji ustawowej zawartej w art. 4 ust. 2. Nadto, powinien być odczytywany z uwzględnieniem przepisu art. 5 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach jest mowa o obowiązku uprzątnięcia, a obowiązek ten w odniesieniu do publicznych nieruchomości w zakresie w jakim obejmują one chodniki wzdłuż nieruchomości- ewentualnie obciąża właścicieli. Skoro zatem zawarte w § 4 ust. 1-3 Regulaminu mieszczą się w ramach upoważnienia ustawowego zawartego w art. 4 ust. 2, to niezasadne są argumenty wskazane w skardze kwestionujące treść regulaminu.

Zgodnie z art. 4 ust.2 pkt. 2a u.c.p.g. wskazać należy, że rada gminy posiada również kompetencję do określenia w regulaminie rozmieszczenia pojemników oraz utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym i porządkowym miejsc gromadzenia odpadów, wobec czego niezasadne są argumenty wskazane w skardze kwestionujące treść regulaminu.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt. 6 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, Regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące m.in. określenia obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. A zatem w tej szczególnej i wyraźnej podstawie ustawowej (upoważnieniu do wydawania aktów prawa miejscowego) ustawodawca przewidział wyraźnie upoważnienie dla gmin, a zarazem obowiązek prawny uregulowania w gminnych Regulaminach utrzymania czystości i porządku obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe w taki sposób, aby realizacja tych obowiązków zapewniała ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi

oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. W związku z powyższym Rada Miejska w Białym Borze, działając w wykonaniu tak skonstruowanej normy kompetencyjnej, podjęła zaskarżoną uchwałę i prawidłowo określiła obowiązki osób utrzymujących zwierzęta domowe i gospodarskie, gdyż dokonała tego zgodnie z wyraźnym upoważnieniem ustawowym oraz w sposób mający na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku, a więc zgodnie z ustawowo określonym celem tej szczególnej normy kompetencyjnej.

Również treść art. 4 ust. 2 pkt. 6 ustawy i utrzymaniu czystości i porządku w gminach nie budzi żadnych wątpliwości co do celu, jaki ma realizować wypełnienie dyspozycji tego przepisu. Celem tym jest, co wynika *expressis verbis* z cyt. przepisu, zapewnienie ochrony przed zagrożeniem (dla życia i zdrowia ludzi) lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. A więc podstawowym celem tego przepisu i jego *ratio legis* jest uregulowanie obowiązków właścicieli zwierząt domowych w akcie prawa miejscowego w taki sposób, aby zapewniało ono ochronę życia i zdrowia ludzi, chroniło ludzi od uciążliwości pochodzących od zwierząt domowych oraz chroniło przestrzeń publiczną od zanieczyszczeń terenów publicznych przeznaczonych do wspólnego użytku wszystkich mieszkańców. Kierując się przesłankami prawnymi oraz wyraźnie określonym celem tego przepisu, Rada Miejska w Białym Borze podjęła uchwałę, w której wprowadziła określone zakazy postępowania właścicieli zwierząt domowych i gospodarskich w odniesieniu do przestrzeni publicznej oraz określone nakazy zachowania właścicieli zwierząt domowych w przestrzeni publicznej. Kolejnym truizmem będzie wspomnienie, że zazwyczaj dzieci są w nieustannym ruchu, biegają, krzyczą, a takie żywiołowe zachowanie dzieci na placach zabaw jest powszechne ze względu na naturę dziecka i miejsce, w którym przebywa. Psy w takich sytuacjach mogą wykazywać różne zachowania, reagować agresją na żywiołowe zachowania dzieci, rzucić się na nie, ugryźć lub dotkliwie pogryźć itp. Reakcje psów na takie żywiołowe zachowanie dzieci na placu zabaw jest więc nieprzewidywalne i może stwarzać realne zagrożenia dla bezpieczeństwa bawiących się dzieci oraz ich życia i zdrowia, co wynika już z samych tylko zasad doświadczenia życiowego.

Ponadto psy lub inne zwierzęta domowe, niezależnie od rasy czy wielkości, mogą najzwyczajniej budzić strach u ludzi, gdyż niektórzy boją się psów biegających wolno, które mogą w każdej chwili „obszczekać”, podbiec i przewrócić, co jest też faktem powszechnie znanym i wynika z zasad doświadczenia życiowego. Obok tego kolejnym truizmem będzie stwierdzenie, że psy oraz inne zwierzęta gospodarskie nie kontrolują swoich potrzeb fizjologicznych, a przynajmniej nie w takim stopniu jak ludzie i w miejscach publicznych mogą załatwiać te potrzeby, stwarzając nie tylko dyskomfort lecz wręcz zagrożenie dla życia lub zdrowia. Trudno sobie w związku z tym wyobrazić sytuację, gdzie w imię swobody poruszania się w sferze publicznej każdy właściciel psa albo innego zwierzęcia domowego swobodnie będzie wchodził z takim zwierzęciem bez względu na jego gabaryty na plac zabaw i puszczał wolno takie zwierzę między bawiącymi się dziećmi w imię zasady swobody poruszania się w przestrzeni publicznej. Trudno jednocześnie sobie wyobrazić, aby po każdym takim wejściu rodzic czy opiekun prawny pytał właściciela zwierzęcia, czy było ono szczepione i żądał okazania na tą okoliczność dokumentu szczepień, a właściciel zwierzęcia taki dokument każdorazowo nosił ze sobą i okazywał.

Każdy natomiast członek społeczności lokalnej - dziecko bawiące się w piaskownicy czy na placu zabaw albo dziecko wracające ze szkoły czy dorosły idący chodnikiem lub jadący ulicą na rowerze ma prawo do bezpiecznego poruszania się w przestrzeni publicznej bez ryzyka narażenia na pogryzienie przez psa. Nikt zaś nie czuje się komfortowo widząc wolno biegającego po chodniku psa, szczególnie dużych rozmiarów, idąc czy jadąc na rowerze i nie będąc pewnym reakcji zwierzęcia na idącego obcego człowieka, nawet w niedalekiej czy wręcz bezpośredniej bliskości właściciela takiego zwierzęcia, ponieważ zawsze zachowania zwierząt są nieprzewidywalne. Jeszcze innym typowym zachowaniem psów biegających wolno jest gwałtowna reakcja na obecność wolno biegających kotów, za którymi rzucają się w niekontrolowany pościg. W skrajnych przypadkach może to doprowadzić do dotkliwego pogryzienia i podrapania obu zwierząt, bez wpływu właściciela psa na jego zachowanie. Wszystkie te powszechnie występujące w życiu społecznym przykłady, które

można dalej mnożyć, podając wiele przykładów dotkliwego pogryzienia dzieci lub dorosłych przez psa biegającego wolno i bez kagańca, uzasadniają, w ocenie Gminy Biały Bór wprowadzenie określonych zakazów i nakazów postępowania właścicieli psów oraz zwierząt domowych w określonych w zaskarżonej uchwale miejscach przestrzeni publicznej. Przedmiotowe zakazy i nakazy mają na celu zapewnienie bezpieczeństwa życia i zdrowia wszystkich członków społeczności lokalnej, zarówno dorosłych jak i dzieci w ich codziennym życiu społecznym na terenie Gminy Biały Bór. Zostały przy tym ustanowione na podstawie i w granicach określonych art. 4 ust. 2 pkt. 6 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach i bez przekroczenia ustawowego upoważnienia w tym zakresie oraz zgodnie z jego celem i *ratio legis* wprowadzenia tego przepisu.

Nie sposób się zgodzić z zarzutami skarżącego Prokuratora, że wprowadzone zaskarżoną uchwałą zakazy i nakazy ściśle określonego zachowania właścicieli psów oraz innych zwierząt domowych w precyzyjnie oznaczonych co do rodzaju miejscach przestrzeni publicznej naruszają swobody obywatelskie właścicieli takich zwierząt, w tym wolność przebywania i przemieszczania się w sferze publicznej oraz zasadę proporcjonalności takich ograniczeń wobec tych praw. Zaskarżone zakazy i nakazy miały na celu zapewnienie ochrony dobrom prawnym rangi wyższej, takich jak zapewnienie bezpieczeństwa życia i zdrowia, czystości oraz bezpieczeństwa sanitarno epidemiologicznego w określonych miejscach przestrzeni publicznej i znajdujących się wyżej w hierarchii dóbr prawem chronionych niż swoboda poruszania się ze zwierzęciem domowym w określonych miejscach przestrzeni publicznej na terenie Gminy Biały Bór.

Art. 22 ust. 2 pkt 3 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi traktuje o przypadkach niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej i procedur utrzymania czystości i dekontaminacji. Tymczasem nie każde pojawienie się gryzoni wiąże się z zakażeniami czy chorobami zakaźnymi. Tak więc umieszczenie w treści Regulaminu zapisu, aby prowadzić deratyzację w przypadku pojawienia się gryzoni, ma na celu ich wyeliminowanie niezależnie od kwestii potencjalnych zakażeń.

Ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach wskazuje, iż Regulamin ma określać szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku, tymczasem zarzuty Skarżącego wskazują na konieczność regulowania ww. zagadnień w sposób ogólny. Charakter każdej gminy jest inny, a Regulamin jest jednym z narzędzi do indywidualnego kształtowania czystości i porządku na jej terenie. Poszczególne Gminy prowadzą wspomniane kwestie w ustalony przez siebie sposób, na podstawie indywidualnego doświadczenia samorządu w granicach prawa. Skoro Rada Miejska nie może uchylać szczegółowych zasad należy uznać, że akty prawa miejscowego jakim są regulaminy utrzymania czystości i porządku na terenie gminy wydają się być bezzasadne, wobec czego wystarczłoby odwołanie do ogólnych przepisów prawa. Z jednej strony samorządy obarczone są odpowiedzialnością karną za działania swoich mieszkańców, a z drugiej nie pozwala się na stworzenie narzędzi do osiągnięcia narzuconych celów środowiskowych.

Przepisy zmieniające ustawę z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach weszły w życie z dniem 6 września 2019 r. (Dz. U. z 2019 r., poz. 1579), przy czym zgodnie z art. 9 ww. ustawy „1. Rada gminy jest obowiązana dostosować uchwały wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym do przepisów ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.”

Jednakże przepis ten został zmieniony art.40 ustawy z 14.05.2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz. U. z 2020 r. poz. 875) w ten sposób, że uchwały rady gminy powinny zostać dostosowane do przepisów ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w terminie do 31.12.2020 r. Z art.40 ustawy w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz. U. z 2020 r. poz. 875) wprost wynika, że rada gminy ma obowiązek podjęcia nowych uchwał "śmieciowych" do dnia 31.12.2020 r. W związku z powyższym przepis ten nie obowiązywał na dzień podjęcia uchwał.

Podsumowując powyższe, skarżony organ reprezentuje stanowisko, iż wniesiona skarga jako niezasadna, winna być oddalona.

Wobec powyższego Rada Miejska w Białym Borze przekazuje skargę Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Szczecinku do rozpatrzenia przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie i wnosi o jej oddalenie jako nieuzasadnionej z powołaniem na argumentację faktyczną i prawną zawartą w niniejszej odpowiedzi na skargę.

Przewodniczący Rady

Szydywar
Włodzimierz Szydywar